

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 19. jula 2021. godine
Br. ref.:RK 1817/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI77/21

Podnosilac

Halit Korenica

**Ocena ustavnosti presude PML. br.30/2021 Vrhovnog suda
od 25. februara 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Halit Korenica, iz Orahovca (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude PML.br.30/2021, Vrhovnog suda od 25. februara 2021.godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 28. aprila 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 6. maja 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
7. Dana 18. maja 2021. godine, Sud je obavestio Vrhovni sud Kosova o registraciji zahteva, takođe obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva, i tražio da podnosilac zahteva popuni službenu formu zahteva suda.
8. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7 (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika o radu, sudija Bekim Sejdiu je podneo ostavku na mesto sudije pred Ustavnim sudom.
9. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica Suda, Arta Rama-Hajrizi, je odlukom KSH77/21, imenovala sudiju Safet Hoxha za predsedavajućeg Veća za razmatranje umesto sudije Bekima Sejdiua.
10. Dana 28. maja 2021 godine, podnosilac zahteva je dostavio sudu popunjenu službenu formu suda.
11. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4, pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda KK-SP 71-2/21 sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, dok je na osnovu tačke 1.1 stava 1, člana 8. (Istek mandata

sudije) Zakona, predsjednica Arta Rama-Hajrizi okončala mandat predsjednice i sudije Ustavnog suda.

12. Dana 30. juna 2021. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

13. Na osnovu spisa predmeta u zahtevu, proizilazi, da su podnosilac zahteva i još jedno lice E.L., dana 05.juna 2018. godine oko 23:30 sati u Orahovcu, napali treće lice D.K., pri čemu su od njega protivpravno oduzeli telefon kao i određenu sumu novca.
14. Dana 15.avgusta 2018. godine, Osnovno tužilaštvo u Đakovici, Department za teška krivična dela, podiglo je optužnicu PP/I. br.39/2018, protiv podnosioca zahteva i saizvršioca lica E.L., zbog osnovane sumnje da su počinili krivično delo *“razbojništva iz člana 329. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK-a”*.
15. Osnovni sud u Đakovici - Department za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovi sud), održao je 7 raspravnih ročišta u cilju utvrđivanja krivične odgovornosti podnosioca zahteva i saizvršioca lica E.L.
16. Dana 18.septembra 2020. godine, Osnovni sud je presudom PKR. br. 39/18, oglosio krivim podnosioca zahteva i saizvršioca lica E.L., *“da su u saizvršilaštvu počinili krivično delo razbojništva iz člana 329. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK-a.”* Podnosiocu zahteva je presudom PKR. br. 39/18 Osnovnog suda, izrečena kazna zatvora u trajanju od 2 (dve) godine, kao i novčanu kaznu u iznosu od 300 (trista) eura, istom presudom saizvršiocu licu E.L. je izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, kao i novčanu kaznu u iznosu od 400 (četiristo) eura
17. U obrazloženju presude Osnovni sud je naveo: *“[...] sud nije mogao prihvatiti nalaze branioca optuženog (podnosioca zahteva) da izvedeni dokazi nisu dokazali krivičnu odgovornost njegovog štićenika u vezi sa krivičnim delom za koje ga optužnica tereti u vezi sa razbojništvom Član 329, paragraf 1 u vezi sa članom 31 KZRK-a [...]”*

[...]
Iz ovog činjeničnog stanja, sud je nesumnjivo potvrdio da u postupcima optuženog E. L., i Halita Korenice (podnosilac zahteva) koji su opisani u izreci presude postoje svi bitni elementi krivičnog dela razbojništva iz člana 329 st. 1 u odnosu na član 31 KZRK-a.

Činjenično stanje iz izreke presude potvrđeno je dokazima koji su u prilogu optužnice, za koje je predloženo da se izvode kao dokaz tokom sudske rasprave. Što se tiče krivice, Sud je utvrdio da je u postupcima optuženog E. L. i Halita Korenice (podnosilac zahteva) postojala je namera da se izvrši krivično delo razbojništva iz člana 329 st. 1 u vezi sa članom 31. KZRK-a.

18. Branilac podnosioca zahteva je u zakonskom roku podneo žalbu Apelacionom sudu protiv presude PKR. br. 39/18 Osnovnog suda, navodeći „da je prvostepena presuda u krši bitne odredbe krivičnog postupka, da izreka presude nije u skladu sa obrazloženjem, da razlozi u vezi sa odlučujućim činjenicama nisu predstavljeni i između onoga što je izneto u obrazloženju presude i sadržaja spisa predmeta i zapisnika”. Pored toga, branilac podnosioca zahteva u žalbi još je dodao “...da je situacija pogrešno utvrđena, jer je prvostepeni sud tumačio dokaze, ali ih nije ocenjivao. Odbrana takođe naglašava činjenicu da, iako je oštećeni izjavio da mu je optuženi pretio, u spisu predmeta nedostaje nož kao dokaz...”
19. Dana 23. decembra 2020.godine, Apelacioni sud je presudom PAKR.br.381/2020, odbacio kao neosnovane žalbene navode branioca podnosioca zahteva, dok je presudu Osnovnog suda potvrdio u celosti.
20. Što se tiče iznetih žalbenih navoda branioca podnosioca zahteva, Apelacioni sud je našao:
- “i) žalbeni navodi iznetih u žalbi a koji imaju veze sa činjeničnim stanjem, Apelacioni sud nalazi da oni nisu osnovani, jer je prvostepeni sud pravilno i jasno opravdao zašto primenjeni dokazi dokazuju da su optuženi počinili krivično delo za koje se terete...”
- ii) Neosnovana je tvrdnja branioca optuženog (podnosioca zahteva) da optuženi (podnosilac zahteva) nije imao nož i to nikada nije potvrđeno jer kod optuženog nije pronađen nož, niti postoji lekarski izveštaj o povredi oštećenog zbog činjenice da vađenje noža i ogrebotina na levoj nozi svedoči i oštećeni, a takođe prema kvalifikaciji krivičnog dela proizilazi da optuženi nisu optuženi da su delo izvršili oružjem kako je predviđeno u stavu 3 člana 329 KZRK-a, ali su optuženi da su delo razbojništvo izvršili upotrebom sile predviđene u stavu 1 člana 329 KZRK-a. Prema tome, ova tvrdnja odbrane ne stoji.”
21. U zakonskom roku, branilac podnosioca zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu protiv presude PAKR.nr.381/2020 Apelacionog suda, navodeći „bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 384. st. 1 pod stav. 1.12 u vezi sa članom 370 ZKP-a i kršenjem krivičnog zakona iz člana 385 st. 1 pod stav. 1.5 ZKP-a, da presude ne sadrže razumno obrazloženje, da su kontradiktorne, da nisu ispunjeni zakonski kriterijumi člana 31 KZK da bi se delo smatralo krivično delo u saizvršilaštvu.”
22. Dana 25. februara 2021. godine, Vrhovni sud je presudom PML.nr.30/2021, odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti branioca podnosioca zahteva, dok je presudu Osnovnog suda PKR.br.39/2018 i presudu Apelacionog suda PAKR.br. 381/2020, potvrdio u celosti.
23. U obrazloženju presude PML.nr.30/2021, Vrhovni sud je naveo:
- “i) Prema oceni veća Vrhovnog suda Kosova, navodi u zahtevima za zaštitu zakonitosti su neosnovani [...]. Obe presude, prvostepena i drugostepena, jasne su, razumljive i zasnovane na zakonu. Izreke su u

skladu sa samorazumljenjem i obrazloženjem, dok su odluke zasnovane na primenjenim i s pravom procenjenim dokazima, što znači da su one jasno predstavljene koje su činjenice i iz kojih razloga uzete kao dokazane.

ii) Povodom navoda osuđenika da nisu ispunjeni neophodni zakonski kriterijumi koji moraju biti ispunjeni, radnje koje treba preduzeti, posledice, objektivna i subjektivna veza, da bi saizvršilaštvo postojalo tvrdeći da nije ispunjen nijedan od ovih pravnih razloga, ne znači da se te radnje moraju preduzeti isključivo pre izvršenja krivičnog dela, ili da za to mora postojati formalni sporazum, saizvršilaštvo se može dogoditi čak i u trenutku izvršenja krivičnog dela bez postojanja prethodnog sporazuma ili bez preduzimanja bilo kakve posebne radnje u ovom pravcu.

iii) Navodi da se ne zna šta se dogodilo sa telefonom i oduzetim novcem i kakva je korist od ovog krivičnog dela, ne postoji lekarski izveštaj o povredi oštećenog, ne isključuje postojanje krivičnog dela i krivična odgovornost osuđenika i da nije sporno da se u svim izjavama lica umešanih u ovaj slučaj ispostavlja da su telefon i novac oduzeti, jer da nije bilo oduzimanja telefona i novca ne bi postojala ni krivično delo razbojništva predviđeno članom 329 stav 1 KZRK-a.”

Navodi podnosioca zahteva

24. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi, da su mu povređena prava zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.

i) Što se tiče navodnih povreda člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP

25. U prilog tim navodima, podnosilac zahteva dodaje da su „presude Osnovnog suda, Apelacionog suda, kao i presuda Vrhovnog suda Kosova nezakonite, jer su iste donete kršeći član 2. Zakona o Krivičnom Postupku Republike Kosovo, kao i uz kršenje člana 385. st. 1 tačka 1.1 ZKPRK-a, jer je u konkretnom slučaju bez dokaza, nije dokazano da sam počinio krivično delo za koje sam oglašen krivim i osuđen na novčanu kaznu i kaznu zatvora. Dakle, u mojim postupcima ispunjeni su elementi prekršajnog dela Narušavanje javnog reda i mira, a ne krivično delo za koje sam optužen, jer nije dokazano nijednim dokazom da sam koristio oružje, znači nedostaje korpora delikti i nijednim dokazom nije dokazano da sam oštećenom naneo povrede.”
26. Dalje, podnosilac tvrdi da je “Apelacioni sud Kosova, odlučujući o žalbi i obrazloženju presude (str. 4), stav. 3 tvrdi da je optuženi (podnosilac zahteva) pod pretnjom noža ogrebao oštećenog, dok je u zapisniku od 24.07.2020. godine (strana 8 (11)) na pitanje tužioca da li ste kritične noći imali nešto sa sobom, Odgovorio sam Ne, dok oštećeni Denis nije dao nikakve primedbe (strana 9 (11)), tako da u ovom slučaju na osnovu odgovora oštećenog dokazuje se da nisam imao nož.”

27. Takođe, podnosilac navodi i da je „Vrhovni sud Kosova, odlučujući o zahtevu u obrazloženju presude, strana 3, stav 4, opravdava da ... ispostavilo se da su telefon i novac uzeti, jer da nisu uzeti telefon i novac, ne bi bilo krivičnog dela razbojništva, prema članu 329 stav 1 KZRK-a. Povodom saslušanja u svojstvu svedoka oštećeni na pitanje tužioca ko mu je od optuženih uzeo telefon, paklu cigareta i novac koji se nalazio u paklu, on odgovara optuženi, odnosno lice E. L., (zapisnik od 15.08.2020. godine (strana 5 (12)). stav 6).”

ii) Što se tiče navodnih povreda člana 24 Ustava

28. Podnosilac je naveo i povredu člana 24 Ustava, međutim za šta on dalje u zahtevu ne pruža detaljnije obrazloženje kako je do povrede ovog člana došlo već naglašava da je presudama povređen i „član 24 - Jednakost pred zakonom, odnosno ustavna garancija po kojoj su svi jednaki pred zakonom, da svako uživa pravo na pravnu zaštitu, bez diskriminacije“.
29. Podnosilac zahteva se obraća sudu sa zahtevom, da se njegov zahtev proglasi prihvatljivim, da Sud utvrditi da je došlo do kršenja člana 24 i 31 Ustava, u vezi sa članom 6 EKLJP, da utvrdi da je došlo do kršenja člana 3 Zakona o Krivičnom Postupku Republike Kosovo. Shodno tome da proglasi nevažećom presudu Vrhovnog suda Kosova PML.nr.30 /2021, od 25. februara 2021. godine, samim tim i da obustavi izvršenje kazne do donošenja odluke u vezi ustavne žalbe.

Prihvatljivost zahteva

30. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
31. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji propisuju:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

32. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

33. Što se tiče ispunjenja uslova prihvatljivosti kao što je gore navedeno, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane i u kojem on osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda Kosova PML.nr.30 /2021, od 25. februara 2021. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u roku koji je propisan u članu 49. Zakona.
34. Sud se poziva i na pravilo 39 Poslovnika, koje propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
35. Sud podseća da je gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava neprihvatljive zahteve iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu 2 pravila 39. Poslovnika (vidi predmet KIO4/21, podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26 takođe vidi predmet KI175/20, podnositeljka *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
36. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrnog stepena“; (ii) navodi koji se kategorišu kao „očigledni ili jasni nedostatak povreda“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi. (Vidi: tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti gore pomenutih četiri kategorija navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a o Uslovima prihvatljivosti od 31. avgusta 2019. godine; Deo III. Neprihvatljivost merituma, A. očigledno

neosnovani navodi, stavovi 255 do 284 takođe vidi predmet KIO4/21, citiran gore, stav 27 kao i predmet KI175/20, citiran gore, stav 38).

37. U ovom kontekstu, kao i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno u okolnostima ovog slučaja, kako bi ocenio da li je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi predmet KIO4/21, citiran gore, stav 28.).
38. Sud podseća da podnosilac zahteva u suštini navodi dve vrste povreda i to i) navodne povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP i ii) navodne povrede člana 24 Ustava. Stoga će Sud ove navode pojedinačno razmatrati.

i) Što se tiče navodnih povreda člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP

39. Vraćajući se na konkretan slučaj, Sud podseća da se suština slučaja odnosi na činjenicu da je podnosilac zahteva osuđen na 2 godine zatvora, u sudskom postupku u kome su sudovi utvrdili da je on u *“saizvršilaštvu počinio krivično delo razbojništva iz člana 329. stav 1. u vezi sa članom 31. KZRK-a.”*
40. S tim u vezi, Sud, pre svega, podseća da Ustavni sud nema nadležnost da odlučuje o tome da li je podnosilac bio kriv za izvršenje krivičnog dela ili ne. On nema ni nadležnost da ocenjuje da li je činjenično stanje pravilno utvrđeno, odnosno da ocenjuje da li su sudije redovnih sudova imale dovoljno dokaza za utvrđivanje krivice podnosioca zahteva (Vidi: u tom smislu, između ostalog, predmete Suda KI128/18, podnosilac zahteva: *Akcionarsko udruženje Limak Kosovo International Airport S.H.A., “Adem Jashari”*, rešenje od 28. juna 2019. godine, stav 55; KI62/19, podnosilac zahteva: *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stavovi 56-57; KI110/19, podnosilac zahteva: *Fisnik Baftijari*, rešenje o neprihvatljivosti od 07 novembar 2019. godine, stav 40).
41. U tom kontekstu, Ustavni sud može samo da razmotri da li su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično i nepristrasno suđenje (vidi, inter alia, predmet *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za Ljudska prava, osvojeno 10. jula 1991. godine, i vidi, takođe slučajeve Suda KI110/19, gore citiran, stav 41).
42. U konkretnom slučaju Sud nalazi da podnosilac zahteva, upravo problematičnom smatra činjenicu da su sudovi u postupku povredili član 2. Krivičnog zakona (u daljem tekstu: ZKP), kao i član 385. st. 1 tačka 1.1 ZKPRK-a, na taj način što su ga osudili za krivično delo bez dokaza. Shodno tome podnosilac zahteva smatra, da su time njemu povređen član 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP.

43. Konkretnije, podnosilac zahteva povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP vidi u činjenici da u njegovim postupcima postoje svi elementi prekršaja "Narušavanje javnog reda i mira" a ne krivičnog dela za koje je on optužen a kasnije presudama sudova i osuđen. Šta više, podnosilac smatra da u sudskim postupcima nije dokazano da je on koristio oružje (nož) za izvršenje krivičnog dela, čime po njemu, ne postoji krucijalni dokaz koji određuje pravnu kvalifikaciju izvršenog dela. Time se, po navodima podnosioca zahteva povređuje član 2 ZKP i član 385 stav.1 tačka 1 ZKPRK.

44. S tim u vezi Sud podseća da član 2 ZKP u relevantnom delu glasi:

"Član 2. Načelo zakonitosti

1. Krivična dela, krivične sankcije i mere obaveznog tretiranja utvrđuju se jedino zakonom.

2. Nikome se ne može izreći krivična sankcija, niti mera obaveznog tretiranja za delo, koje pre nego što je izvršeno, nije bilo utvrđeno zakonom kao krivično delo i za koje nije bila propisana krivična sankcija niti mera obaveznog tretiranja.

3. Definicija krivičnog dela mora da bude precizno propisana, a analogno tumačenje nije dozvoljeno. U slučaju nedoumica, definicija krivičnog dela tumači se u korist lica protiv kojeg se vodi krivični postupak"

45. Dok član 385 stav 1 tačka 1 ZKPRK, glasi:

"Član 385 [Povreda krivičnog zakona]

1. Povreda krivičnog zakona postoji :

1.1. delo za koje se optuženo lice goni nije krivično delo;"
[...]

46. Sud dovodeći u vezu navode podnosioca zahteva sa činjenicama konkretnog slučaja, nalazi, da nije sporna činjenica za Sud da li je podnosilac zahteva izvršio delo, pošto on sam u zahtevu navodi da ga je izvršio. Međutim, za podnosioca zahteva je sporna kvalifikacija dela, koja po njemu jeste pogrešna, odnosno, da samo izvršeno delo ima elemente prekršaja a ne i krivičnog dela za šta je on osuđen presudama redovnih sudova.

47. S tim u vezi, Sud nalazi da je podnosilac zahteva pred Osnovnim sudom, koji je utvrđivao kvalifikaciju dela kao i njegovu odgovornost za isto, iznosio argumente kako u vezi sa pravnom formulacijom i kvalifikacijom dela, tako i sa činjenicom da u samom delu nedostaje krucijalni dokaz koji određuje biće dela, čime on smatra, da se u samom delu nalaze elementi prekršaja a ne i krivičnog dela.

48. Sud primećuje da je Osnovni sud, u prilog tim žalbenim navodima podnosioca zahteva zaključio, "da je on iz činjeničnog stanja, nesumnjivo potvrdio da u postupcima optuženog E. L., i podnosioca zahteva koji su opisani u izreci presude postoje svi bitni elementi krivičnog dela razbojništva iz člana 329 st. 1 u odnosu na član 31 KZRK-a. Činjenično stanje iz izreke presude potvrđeno

je dokazima koji su u prilogu optužnice, za koje je predloženo da se izvode kao dokaz tokom sudske rasprave”.

49. Dalje, Sud tako je nalazi da je podnosilac zahteva i pred Apelacionim sudom pokrenuo iste žalbene navode, stavljajući u prvi plan činjenicu da nema dokaza a samim tim nema ni krivičnog dela za šta je osuđen presudom Osnovnog suda.
50. Sud opaža da je Apelacioni sud analizirajući upravo ovaj žalbeni navod, zaključio *“da optuženi nisu optuženi da su delo izvršili oružjem kako je predviđeno u stavu 3 člana 329 KZRK-a, ali su optuženi da su delo razbojništvo izvršili upotrebom sile predviđene u stavu 1 člana 329 KZRK-a. [...]”*
51. Iz čega proizilazi da za Apelacioni sud, nepostojanje (noža) kao dokaza na kome je podnosilac zahteva gradio svoju odbranu, nije bilo presudno u određivanju kvalifikacije dela. Konkretnije upravo nedostatak postojanja tog dokaza je vodilo činjenici da su sudovi zaključili da je podnosilac zahteva počinio krivično *“delo iz člana 329. stav 1”* a ne krivično *“delo iz člana 329. stav 3”*.
52. Sud podseća da relevantne odredbe člana 329 stava 1 i stava 3 ZKP glase:

“Član 329 Razbojništvo

1. Svako lice koje, upotrebom sile ili ozbiljne pretnje, izvrši napad na život ili telo drugog lica, oduzme pokretnu imovinu tog lica sa namerom da pribavi sebi ili drugom imovinsku korist, kazniće se novčano i kaznom zatvora u trajanju od tri (3) do dvanaest (12) godina.

[...]

3. Kada je delo iz stava 1. ovog člana izvršeno od strane izvršioca koji deluje kao član grupe, ili koji je posedovao oružje ili opasno oruđe, izvršilac će se kazniti novčano i kaznom zatvora u trajanju od sedam (7) do dvanaest (12) godina.”

53. Dalje, Sud nalazi da se istim žalbenim navodima bavio i Vrhovni sud u zahtevu za zaštitu zakonitosti, pri čemu je sve žalbene navode koji su već bili razmatrani od strane Osnovnog i Apelacionog suda, on potvrdio kao ispravne, pri tome zaključujući *“da su stavovi sudova da je podnosilac zahteva izvršio krivično delo iz člana 329. stav 1 ZKP, potpuno ispravni”*.
54. Shodno tome, Sud smatra da su se redovni sudovi tokom celog postupka pridržavali principa i načela prava na pravično i nepristrasno suđenje, kao što je to predviđeno članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, i da su delovali isključivo u duhu relevantnih odredbi KZK prilikom određivanja i kvalifikacije dela, iz čega se takođe da zaključiti da nije bilo povrede ni član 2 ZKP kao ni član 385 stav.1 tačka 1 ZKPRK, kako to podnosilac u zahtevu navodi.
55. Sud, shodno tome, utvrđuje da je podnosilac zahteva imao pogodnosti kontradiktornog postupka, i da je mogao u raznim fazama postupka iznositi tvrdnje i dokaze koje je smatrao bitnima za svoj predmet; imao je priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni

sudovi su saslušali i ispitali sve njegove tvrdnje koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta; činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzet u celini, bio pravičan (vidi: *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30 vidi, takođe predmet Suda KI22/19, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje od 07. juna 2019. godine, stav 42 kao i predmet Suda KI128/18, gore citiran, stav 58).

56. Prema tome, Sud primećuje da je obrazloženje Vrhovnog suda, pozivajući se na navode podnosioca zahteva o povredi krivičnog zakonodavstva, jasno, i, nakon razmatranja svih postupaka, Sud takođe utvrđuje da postupci pred redovnim sudovima nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi: presudu ESLJP-a, *Pekinel protiv Turske* od 18. marta 2008. godine br. 9939/02, stav 55 Vidi takođe: u tom smislu, između ostalog, predmet Suda KI22/19, citiran gore, stav 43)
57. Na kraju, Sud zaključuje navodi podnosioca zahteva o povredi prava na fer i pravično suđenje zagarantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zbog pogrešno utvrđivanog činjeničnog stanja i pogrešnog tumačenja i pogreše primene važećeg zakona prilikom kvalifikacije dela su (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „*četvrtog stepena*“; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

ii) Što se tiče navodnih povreda člana 24 Ustava

58. Što se tiče povreda prava zagarantovanih članom 24. Ustava, Sud podseća da prema uspostavljenoj sudskoj praksi ESLJP-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan u skladu sa kriterijumom (iii) „*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*“ navodi kada se ispuni jedan od dva karakteristična uslova, i to:

- a) kada podnosilac zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta to sasvim očigledno (vidi: u tom smislu, predmet ESLJP-a *Trofimchuk protiv Ukrajine (odluka)* br. 4241/03 od 31. maja 2005. godine, vidi, takođe, *Baillard protiv Francuske (odluka)* br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);
- b) kada podnosilac zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj KI166/20, podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43).

59. U konkretnom slučaju, podnosilac je naveo i povredu člana 24 Ustava, međutim za šta on dalje u zahtevu ne pruža detaljnije obrazloženje kako je do

povrede ovog člana došlo već naglašava da je presudama povređen i „član 24 - Jednakost pred zakonom, odnosno ustavna garancija po kojoj su svi jednaki pred zakonom, da svako uživa pravo na pravnu zaštitu, bez diskriminacije“.

60. Povodom ovih navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnog člana Ustava. Sud podseća da je on dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustava i EKLJP i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, predmete KI175/20, citiran gore, stav 81 KI166/20 citiran gore stav 52 KIO4/21 citiran gore stav 38-39).
61. Shodno tome, Sud utvrđuje da povodom navoda podnosioca zahteva o povredi prava zagaranovanih članom 24. Ustava, Sud zaključuje da se zahtev mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi jer je podnosilac zahteva jednostavno naveo jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene. Sledstveno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

Zaključak

62. Stoga, Sud zaključuje da se navodi podnosioca zahteva o povredi prava zagaranovanih članom 24, i 31. Ustava trebaju proglasiti neprihvatljivim u celosti kao očigledno neosnovani jer se ovi navodi podnosioca zahteva kvalifikuju se kao navodi koji spadaju u kategoriju (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; i kategoriju (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“. Prema tome, zahtev se u celosti treba proglasiti neprihvatljiv kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20 i 48. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, na zasedanju održanom 30. juna 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani